

5.

«**Α**, ΗΡΘΕΣ;» ακούστηκε μια βροντερή φωνή από τη μισάνοιχτη πόρτα στη μυστηριώδη αίθουσα του Μεγάλου Διοικήσης. Ανήκε σ' έναν ντουλαποειδή τύπο νεαρής ηλικίας με παράξενη μαύρη στολή, που ήταν καθισμένος μπροστά σε μια παράξενη κονσόλα. Το κατασκεύασμα έμοιαζε με συνδυασμό πιλοτηρίου αεροπλάνου και μονάδας εντατικής θεραπείας, γεμάτο χρωματιστά κουμπάκια και μικρές οθόνες. Παντού στο χώρο υπήρχαν τέτοιου είδους μηχανήματα και άνθρωποι που φαίνονταν πανομοιότυποι με τις στολές και τα κοντοκουρεμένα κεφάλια τους. Όλοι νεαροί άντρες, όλοι μπρατσωμένοι. Και στο κέντρο της αίθουσας, μια τεράστια οθόνη με κάτι που έμοιαζε ηλεκτρονικός χάρτης της πόλης. Φωτάκια αναβόσβηναν, κουμπάκια έκαναν *πίου πίου*, κάποια ένα ενοχλητικό επαναλαμβανόμενο *νιάου*, φωτεινές γραμμές πηγαινοέρχονταν στο γυαλί, διάφοροι από τους εργαζόμενους μιλούσαν σε μικρόφωνα. Όλα χαμηλόφωνα, όλα σοβαρά. Τελικά, αυτό που ο Ερμής είχε περάσει για γελάκια και χαρωπές φωνές δεν ήταν άλλο από διάφορα σήματα που

εξέπεμπαν τα μηχανήματα και που προφανώς το καθένα συμβόλιζε και από κάτι... ανεξιχνίαστο.

«Ε...» Ο Ερμής είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Οι τύποι το έτρωγαν όλο το φαΐ τους! «Ε... Είμαι καινούριος».

Ο δίφυλλη ντουλάπα με τα μαύρα έκανε να γελάσει αλλά κρατήθηκε. «Άσε τα σάπια. Αποκλείεται να είσαι ο καινούριος. Εσύ ούτε το σχολείο δεν έχεις βγάλει ακόμα. Τι κάνεις εδώ, νιάναρο; Ποιος σε έστειλε;»

Ο Ερμής δεν τα έχανε εύκολα, γενικώς. Από ψυχραιμία μια χαρά τα πήγαινε.

«Είμαι καινούριος στην πόλη» είπε τονίζοντας το «καινούριος» με μια κάποια ειρωνεία που ήξερε να χειρίζεται ιδιαίτερα καλά. «Βρήκα την πόρτα ανοιχτή».

«Και όπου βρίσκεις ανοιχτά μπουκάρεις, μικρέ; Έτσι κάνατε στην παλιά σου πόλη;» Ο τύπος τόνισε το «παλιά» με φωνή βγαλμένη από παλιομοδίτικα κινούμενα σχέδια.

«Μέσες άκρες ναι. Τι είναι εδώ;» Έκανε ένα βήμα μπρος, αλλά ένας εξίσου ντουλαποειδής του έκλεισε το δρόμο, κοιτάζοντας άγρια το συνάδελφό του. «Κουβέντα θα πιάσουμε τώρα; Τι του δίνεις θάρρος κι εσύ; Δεν είναι ο καινούριος, οπότε, όξω!»

«Τον άκουσες, μικρέ» ξαναπήρε το λόγο ο ντουλάπας νούμερο ένα. «Δρόμο. Και να μην μπαίνεις όπου βρίσκεις ανοιχτά, γιατί δε θα τα πάμε καθόλου καλά».

Εκείνη τη στιγμή, μπήκε στο χώρο μια ψηλή ξανθιά με αστραφτερό χαμόγελο.

«Με ζητήσατε;» ρώτησε ευγενικά τους ντουλάπες και ο Ερμής συνειδητοποίησε πως από τη στιγμή που εμφανίστηκε η ξανθιά, οι ήχοι του χώρου μειώθηκαν κατά ένα νιάου. Μάλ-

λον το νιαούρισμα προοριζόταν για να καλέσει την εν λόγω δεσποινίδα.

«Καινούριος» είπε με νόημα ο ντουλάπας νούμερο δύο.

«Αχ, βρε, θα μου τον τρομάξετε και είναι τόσο συμπαθητικός...» Η ξανθιά άπλωσε το ροζ χέρι της να τοιμήσει το δεξί μάγουλο του Ερμή. Εκείνος τραβήχτηκε μεμιάς. Καθόλου δεν του άρεσαν οι πράξεις τρυφερότητας εκ μέρους άγνωστων χαζών ξανθών και ειδικά μέσα σε έναν τόσο απειλητικό χώρο όπως εκείνο το κτίριο.

«Είσαι λοιπόν από το 33 της οδού Πανδαισίας, αν δεν κάνω λάθος. Κανονικά θα 'πρεπε να 'ρθεις αύριο να γραφτείς, που είναι Δευτέρα, αλλά μιας και έκανες τον κόπο...» Η ξανθιά τώρα είχε βαλθεί να τον τραβολογάει από το μπράτσο.

«Πού με πας; Τυχαία μπήκα, δεν είχα κανένα σκοπό να...»

«Αχ, σε τρομάξανε, γλυκό μου. Και τους έχω πει, μην αφήντε την πόρτα ανοιχτή... Αλλά μην ανησυχείς. Θα πάμε στο γραφείο μου και θα τα πούμε όλα. Οι γονείς σου δεν είναι μαζί;»

Ο Ερμής μόλις είχε συνειδητοποιήσει ότι η ξανθιά βδέλλα ήξερε πού ακριβώς έμενε. «Πώς ήξερες πού μένω;» ήταν η ερώτηση που παραλίγο και θα ξεστόμιζε, αλλά πριν προλάβει να ανοίξει το στόμα του, ένωσε το χέρι της να του σφίγγει ανυπόφορα το μπράτσο και βρέθηκε καθισμένος σε μια σιδερένια καρέκλα σε ένα άσπρο δωματιάκι, ενώ κάτι παράξενο γαργαλούσε τα ρουθούνια του. Συνειδητοποίησε πως μάλλον είχε κοιμηθεί για κάποια άγνωστα δευτερόλεπτα, γιατί δεν μπορούσε να εξηγήσει αλλιώς το γεγονός ότι δε θυμόταν τη μετάβασή του στο συγκεκριμένο χώρο. Αποπάνω του, η ξανθιά βδέλλα κρατούσε κάτι σαν γάζα στη μύτη του και του έλεγε «Τώρα μπορείς να αναπνεύσεις».

«Τι συνέβη;» της είπε κάπως θολωμένος.

«Μην ανησυχείς. Μάλλον λιποθύμησες από την τρομάρα σου. Δεν είναι τίποτα. Κράτα για λίγο αυτό στη μύτη σου και όλα θα πάνε καλά».

Τώρα ήταν που ο Ερμής είχε τρομάξει στ' αλήθεια. Στο μυαλό του είχε ένα κενό, σαν να είχε λείψει από τον πλανήτη για μερικά δευτερόλεπτα και να περιφερόταν άστεγος σε ένα άγνωστο σύμπαν χωρίς δρόμους και πινακίδες, σκοτεινό και συνάμα ζεστό και μαλακό. Σαν να μην τον ένοιαζε τίποτα, σαν να μην είχε την παραμικρή σκέψη, το παραμικρό πρόβλημα. Και καθόλου δεν του είχε αρέσει. Συγκεντρώνοντας όσες δυνάμεις μπορούσε να επιστρατεύσει και πείθοντας τον εαυτό του να μην ασχοληθεί ακριβώς αυτήν τη στιγμή με τις χιλιάδες απορίες που εισέβαλλαν στο κεφάλι του, τραβήχτηκε απότομα και έτρεξε βολίδα προς την έξοδο. Γλιστρώντας στο γυαλιστερό πάτωμα, έκανε βουτιά από τα τρία σκαλιά της εξόδου και βρέθηκε με τα μούτρα πάνω στο γρασίδι. Κοίταξε μια πίσω του, σηκώθηκε, τινάχτηκε και όταν σιγουρεύτηκε πως τα πόδια του λειτουργούσαν ακόμα συνέχισε το ξέφρενο τρεχαλητό μέχρι το σπίτι.

«Τι σκατά μού έκανε; Πώς ήξερε πού μένω; Πώς λιποθύμησα;» ήταν οι κυριότερες απορίες που έμελλε να τον βασανίζουν για το υπόλοιπο της μέρας.

6.

ΟΕΡΜΗΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ απ' τους ανθρώπους που τρόμαζαν εύκολα, αλλά τώρα κόντευε να τα κάνει πάνω του.

Με το που μπήκε σπίτι του, τον κυρίεψε μια περίεργη αίσθηση. Όλα ήταν διακοσμημένα και τακτοποιημένα στην εντέλεια, λες και έμενε εδώ σε όλη του τη ζωή. Μπαμπάς Αλκιβιάδης αραχτός στον καναπέ, εφημερίδα ανοιχτή. Μπάμια Λίλα στη λαχανί κουζίνα, βγάζει από το φούρνο μια τεράστια γαλοπούλα με πατάτες, λες και περιμένουν το πρώτο τάγμα πεζικού να τους κάνει παρέα στο βραδινό. Αναμμένα κεριά, χαμηλωμένα φώτα, φρέσκα λουλούδια στα βάζα.

Στο μυαλό του τριγυρίζει το παρανοϊκό μέρος που μόλις συνάντησε –αυτή η φάση στο Μέγαρο Διοίκησης– και πάνω που λέει «Ουφ, πάω σπιτάκι μου να τακτοποιήσω λίγο τα ð ì και τα βιβλία και να βρω τρόπο να κάνω τον καινούριο χώρο πράγματι “σπιτάκι” μου», αντικρίζει μπαμπά και Μπάμια σε χριστουγεννιάτικη διάθεση και μια ατμόσφαιρα βγαλμένη

από χαχαχούχα ταινία του ενενήντα, κάπου στον προνομιούχο αμερικανικό βορρά.

Και τον έχει θερίσει μια πείνα! Αλλά κάτι βρομάει πολύ εδώ πέρα και σίγουρα δεν είναι η γαλοπούλα. (Αν και δεν την πολυσυμπαθεί, δεν είναι και από τα πιο απεχθή του φαγητά). Ανεβαίνει στο δωμάτιο. Αφήνει το σακίδιο στο πάτωμα, αρχίζει να βάζει τα πράγματά του στη θέση τους.

Κάποια στιγμή, τον φωνάζουν για φαγητό.

Η Μπάμια φοράει ένα ημιδιάφανο πράσινο νεγκλιζέ που αφήνει λιγότερα στη φαντασία παρά κρύβει τα όσα θα 'πρεπε να κρύβει ένα ρούχο για να το αποκαλέσεις λειτουργικό και ο Ερμής σίγουρα θα την προτιμούσε με γκριζα γιαγιαδίστικη ρόμπα ή –ακόμα καλύτερα– με σκουνπιδοσακούλα, παρά με αυτό το πράγμα που προφανώς αρέσει στον πατέρα του.

Κάθεται στο τραπέζι, την αγνοεί παντελώς και στρέφεται στο βιολογικό μπαμπά του, ελπίζοντας να μην έχει αφομοιωθεί τελείως από το παρανοϊκό σκηνικό.

«Ήρθαν και τα τηλέφωνα μας» τον πληροφορεί ο Αλκιβιάδης, σαν να είναι το πιο φυσιολογικό πράγμα του κόσμου να πει πατέρας σε γιο.

«Τα ποια μας;» απορεί ο Ερμής μπουκωμένος μια πατατούλα, που ομολογουμένως είναι θεσπέσια.

«Πάρε. Αυτό είναι το δικό σου».

Πριν προλάβει να διατυπώσει τις εύλογες απορίες του σχετικά με το τι σημαίνει «τηλέφωνα μας», γιατί οι εν λόγω συσκευές απέχουν τόσο πολύ απ' αυτό που σε όλη του τη ζωή είχε καταχωρηθεί στο νου του ως «τηλέφωνο», πώς χωράνε τόσα κουμπάκια, τόσες κεραίες και τόσα χρώματα σε μια μόνο οθόνη και γιατί το κατασκευάσμα μοιάζει περισσότερο με σπιρτό-

κουτο καρπού παρό με τηλέφωνο (και άλλες πεντακόσιες εβδομήντα δύο παρόμοιες απορίες που συνδέονται και με την παράξενη επίσκεψή του στο Μέγαρο Διοίκησης), η κουβέντα έχει αλλάξει και έχει δώσει τη θέση της στον πιο χειροπιαστό απ' όλους τους πρόσφατους εφιάλτες: το σχολείο, που τον περιμένει με τις αγκάλες ανοιχτές να το γνωρίσει εντός ολίγων ημερών.

Αλλά μόλις πάει εκεί η κουβέντα, έρχεται πάλι εκείνη η παράξενη ζαλάδα, το χάσιμο, το θόλωμα που ένιωσε και στο Μέγαρο Διοίκησης. Τι παράξενη αίσθηση, ο Ερμής κοιτάζει το χώρο γύρω του και όλα φαίνονται συνηθισμένα, σαν να ήταν εκεί από πάντα. Και το δωμάτιό του, τι ωραίο που το έφτιαξε, γαμάτο. Μια χαρά θα περάσει εκεί μέσα. Αχ, επιτέλους, σπίτι μου σπιτάκι μου, φαΐ φαγάκι μου, και είχε μια πείνα! Ωραίο και το τηλεφώνάκι, σκέφτεται και κοιτάζει με τρυφερότητα το μαραφέτι στην παλάμη του. Τον λούζει μια χαρά, μια ευδαιμονία, *τι όμορφα που είναι όλα εδώ πέρα. Οικογενειακή θαλπωρή, κάτι νέο να περιμένεις στη συνέχεια, καινούριο σχολείο, καινούριο συμμαθητές, αχ...*

Μόνο που αυτό το τελευταίο «αχ...» δεν ήταν από την αγαλλίαση που λανθασμένα ένιωσε ο οργανισμός του τα τελευταία δύο τρία λεπτά. Ήταν η εισαγωγή σε ένα γενναίο φτάρνιασμα, γιατί η μύτη του βάλθηκε να τον γαργαλάει ασύστολα και έριξε με δύναμη το κεφάλι πίσω για να ανακράξει «ΑΨΟΥΟΥΟΥΟΥ!!!!» έξι συναπτές φορές και να επιστρέψει, όχι μόνο στην πρώτη βολική του θέση στο τραπέζι της κουζίνας αλλά και στην πραγματικότητα. Μέσα σε δευτερόλεπτα, πάλι είχε αλλάξει η διάθεσή του, η Λίλα ξανάγινε Μπάμια, η γαλοπούλα έχασε ξανά το ενδιαφέρον της και το μικροσκοπικό τηλέφωνο στο χέρι του φάνταζε και πάλι ένα απειλητι-

κό και παράξενο ξένο πράγμα, παρ' ότι οι δικόί του έμοιαζαν να μην απορούν για την ύπαρξή του.

Τι έχω πάθει; σκέφτηκε. Μέχρι την ώρα που έπεσε για ύπνο, είχε υποστεί τουλάχιστον δέκα τέτοιες κρίσεις. Μαζί με ισάριθμες κρίσεις φταρνίσματος. Τη μια τα πάντα ήταν όμορφα, την άλλη χάλια.

«Μην ανησυχείς» είπε τρυφερά ο μπαμπάς του που έδειχνε να στενοχωριέται με τις αλλεργικές κρίσεις του, οι οποίες είχαν καιρό να τον ταλαιπωρήσουν, αλλά και με τις αλλαγές στη διάθεσή του. «Όλα θα πάνε καλά. Ήταν λίγο σοκ η μετακόμιση, θα συνέλθεις. Έχει και κάμποση υγρασία, είναι η αλήθεια, οπότε αν πάρεις τα χάπια σου θα ηρεμήσει και η ρινίτιδά σου λιγάκι». Και του χάιδευε το κεφάλι στον καναπέ, σαν τον παλιό καλό μπαμπά που θυμόταν ο Ερμής από τις μέρες που η Λίλα δεν είχε εμφανιστεί ακόμα στη ζωή τους.

Όταν ο Ερμής πήγε να ξαπλώσει, το μαξιλάρι τού φάνηκε και πάλι μαλακό, το λιγοστό φως όμορφο, μια γλυκιά ηρεμία είχε επέλθει στον οργανισμό του, χαμογέλασε και είπε να σκεφτεί το πόσο ωραία μαθήματα του επιφύλασσε η πρώτη λυκείου, τόσα πράγματα να ανακαλύψει, τι συναρπαστικό, τι ωραία πόλη, τι...

ΑΨΟΥ! ΑΨΟΥ! ΑΨΟΥΟΥΟΥΟΥ!!!!

Φτου, σκατά.

Ανοίγοντας ξανά τα μάτια, ο Ερμής ένιωσε το σκοτάδι να τον πλακώνει και μια τεράστια κούραση από το ακατάπανστο μπες βγες της ευτυχίας και της απελπισίας διαδοχικά. *Πού εί-*

ναι το παλιό μου δωμάτιο; Θέλω το παλιό μου δωμάτιο. Και τους φίλους μου. Θέλω τους κολλητούς μου, το Χάρη, την Αλεξάνδρα, τον Αποστόλη, το Δημήτρη. Αύριο θα τους πάρω έναν έναν τηλέφωνο. Τι να κάνουν τώρα; Ούτε έντεκα δεν είναι, μάλλον θα βρίσκονται κάπου όλοι μαζί και θα μιλάνε για μένα, ίσως για το πόσο τους λείπω. Θα σχεδιάζουν να με επισκεφτούν με την πρώτη ευκαιρία, θα ακούνε μουσική και θα μιλάνε για τα στραβά του εκπαιδευτικού συστήματος που θα συναντήσουν σε λίγο, μόλις πατήσουν κι αυτοί στην πρώτη λυκείον. Και εγώ δε θα είμαι μαζί τους. Δε θα τα περάσουμε μαζί όλα αυτά. Αχ, μωρέ μπαμπά, γιατί έπρεπε να έρθουμε εδώ;

...Όμως είναι ωραία εδώ. Τι έλεγα πριν;;; Δε θυμάμαι, τέλος πάντων. Αχ, γλυκιά νύστα. Άντε, κοιμήσου Ερμή, γιατί αύριο σε περιμένουν πολλά όμορφα πράγματα.

ΑΨΟΥ!

ΑΨΟΥ!

ΑΨΟΥΟΥΟΥ!

Που να με πάρει...

ΑΨΟΥΟΥ!

Φτάνει! Έλεος!

Το Μέγαρο Διοίκησης...

Τι μου έκανε αυτή η ξανθιά; Γιατί είχε βάλει τη γάζα στο ρουθούνι μου;

Πού πηγαίνει το μυαλό μου όταν λείπει; Κάτι δεν πάει καλά. Αφού δε μου αρέσει εδώ, τι σκέψεις ευτυχίας είναι αυτές που μου 'ρχονται;

Πώς ήξεραν εκείνα τα γομάρια πού μένω;

Αλλά δεν ήταν μόνο οι απορίες που τον βασάνιζαν όλη εκείνη τη νύχτα. Μέσα στο αριστερό ρουθούνι του Ερμή, η χρόνια αλλεργική ρινίτιδά του είχε βαλθεί να οργιάζει όσο ποτέ.

Ο λόγος για όλη αυτή την κινητικότητα δεν ήταν άλλος από το ξένο σώμα που είχε εισβάλει στο εν λόγω ρουθούνι, το οποίο όντας ήδη ευαίσθητο από τη φύση του, αδυνατούσε να ανεχτεί οποιαδήποτε επίσκεψη και θα έκανε τα πάντα ώστε να στείλει τον ανεπιθύμητο μουσαφίρη από κει που 'ρθε. Έτσι, επιστράτευσε όλο το βλεννοπαραγωγικό μηχανισμό ώστε να διεισδύσει και στην πιο μικρή κοιλότητα του συστήματος, προκειμένου να ανακαλύψει τον ενοχλητικό παρτίσακτο.

Μόνο που πήρε όλη νύχτα. Μια νύχτα που έμελλε να είναι πολύ εξαντλητική για τον ιδιοκτήτη της εν λόγω μύτης, ο οποίος όμως δεν είχε ιδέα πόσο τυχερός ήταν, στριφογυρίζοντας στο κρεβάτι του και ψάχνοντας στα σκοτεινά για ένα ακόμα μαντίλι που θα του χάριζε έναν προσωρινό πεντάλεπτο ύπνο, ώσπου η ενόχληση να αρχίσει και πάλι από την αρχή.

Ήταν μια νύχτα δύσκολη, μα ήταν κιόλας η νύχτα που σήμανε τη λύτρωση του Ερμή από τα όσα δεινά έμελλε να τον

ακολουθήσουν εν αγνοία του – τα οποία, από δω και στο εξής, θα τον ακολουθούσαν απλώς εν γνώσει του.

Εκατόν σαράντα δύο φταρνίσματα χρειάστηκαν ώστε το παρείσακτο ηλεκτρονικό ζουζούνι να εκτοξευτεί επιτέλους από το ταλαιπωρημένο ρουθούνι και να σφηνωθεί χαλασμένο και λουσμένο στη μύξα μέσα στις πτυχές ενός χαρτομάντιλου που αργότερα πετάχτηκε στον κάλαθο των αχρήστων, ώστε να κάνει παρέα στα υπόλοιπα, μέχρι όλα μαζί να συναντήσουν τη μοίρα τους στην κοντινή χωματερή.

Ο Ερμής δεν ήξερε πως ήταν ένας από τους ελάχιστους κατοίκους της Τρίτης Ευχής που είχε την τύχη να ξεφορτωθεί το εν λόγω ηλεκτρονικό ζουζούνι. Δεν είχε καν ιδέα για την ύπαρξή του, δεν ήξερε τι ήταν, από πού ερχόταν και τι είχε σκοπό να του κάνει. Το μόνο που πρόλαβε να συνειδητοποιήσει ήταν πως από δω και στο εξής, όλα μα όλα στη νέα του ζωή θα του φαίνονταν παράξενα.